

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Ray Bonneville

Saturday 01 Oct 2016

Zijn concert met Gurf Morlix aan zijn zijde maakte grote indruk. Vele verzoeken van onze vaste gasten kunnen we nu eindelijk weer inwilligen. Zijn laatste album "Easy Gone", is weer van een herkenbare kwaliteit. Bij een veteraan als deze is dit genoeg.

The Groovin' Drifter

Ray had een lange reis achter de rug. Van Austin naar Houston en dan nog eens 9 uur in het vliegtuig. Hij was er nog een beetje van aan het bijkomen, dat de jetlag altijd sterker is als je van west naar oost vliegt hielp daar zeker niet bij. Maar hij heeft wel voor hetere vuren gestaan! Na een ontspannen maaltijd met uitwisseling over wederzijdse bekende musici, knapte hij zienderogen op. Deze man heeft veel meegemaakt en gezien. Een periode in Vietnam, gevaarlijke situaties als piloot en veel opgetreden in zowel leuke als ook veel "shitty places", zoals hij ons vertelde. Dan ontwikkel je een overlevingsmodus en weet je goed wat je wil. Zo had hij vanavond in tegenstelling tot zijn vorige bezoek allerlei specifieke wensen over de belichting. Het moest lijken op een donkere bar in een achterafstraatje. Een overigens prima passende ambiance voor zijn muziek. Opgegroeid in Franstalig Canada en op twaalfjarige leeftijd verhuisd naar de US, waar hij een compleet nieuwe taal moest leren, maken van hem een "talige" man. Hij is geïnteresseerd in Nederlandse woorden en begrippen. Iets wat je bijvoorbeeld ook ziet bij Richard Shindell. Het effect is dat deze talige mensen vaak de mooiste

lyrics schrijven en in staat zijn om in enkele zinnen een hele wereld aan je te doen laten verschijnen. Ray benadrukte nog in een gesprekje in de pauze dat hij er altijd rekening mee houdt wanneer hij speelt voor een publiek waarvan de moeder taal geen Engels is, om nadrukkelijk te articuleren en op zijn woordgebruik te letten.

Veel gezien en overal gewoond. In Parijs waar hij het nuffige accent had overgenomen, waar die later door familie en vrienden op werd afgerekend. In New Orleans waar hij veel goede dingen had geleerd, met name over muziek, maar zei hij met een ondeugende glimlach op zijn gezicht, ook veel verkeerde maar wel leuke dingen. Ray is een lonely drifter die gewend is om het alleen te doen. Muzikaal weet hij al snel een bezwerende groove neer te leggen, die je mee neemt in zijn wereld. Een groove waar mensen als Tony Joe White en John Lee Hooker het patent op leken te hebben. Aangevuld met ballads van een kwetsbare schoonheid. Het mysterie wat in de zuidelijke staten altijd in de lucht hangt, neemt geleidelijk een zaal in midden Nederland over.

Het gegeven dat een groep kraaien een mede kraai dood maakt, is reden voor een song en een bespiegeling over relaties, in de song "Crow John". Spelend met het perspectief van de verteller. Een aangrijpende situatieschets over een broer die zijn broer belt uit de gevangenis op de dag dat hij vrijkomt. De broer heeft dus nooit geweten dat zijn broer vast zat. In de song "The Day They Let Me Out." Het geeft je in enkele seconden een inkijkje in de familierelaties. Of een liefdesrelatie die uit elkaar groeit in "Two Bends In The Road". Uiteraard kon er niet voorbij gegaan worden aan zijn lievelings stad New Orleans of wel The Big Easy. En dan gaat het natuurlijk over de vreselijke gevolgen van "Katrina". Ray bekijkt het vanuit het perspectief van de stad zelf, vandaar "I Am The Big Easy" Met alleen gitaar, footstomp en een set mondharmonica's wist Ray een mini orkest neer te zetten. In de eerste set, vroeg hij even tijd om zijn gitaar anders te stemmen voor de song; "July Sun". Dit had een verassend effect op het geluid wat hij teweegbracht met een verbluffende gitaar techniek. De harmonica's werden gewisseld naar gelang de toonsoort en de song. Ray begon al snel aan de vooraf ingediende verzoeknummers, die werden aangevuld toen hij daarom vroeg vanaf het podium. Hij kende ze allemaal en speelde de songs, als of hij ze dagelijks op de setlist had staan. Alleen twijfelde hij even toen een door staande ovatie afgedwongen toegift resulteerde in het verzoek voor "Shy Star." Maar ook deze werd vlekkeloos voor het voetlicht gebracht. De eerste show in Nederland zat erop. Omringd door handtekeningen vragers, wierp hij leeg gespeeld de harmonica en houder van zich af op de tafel. Nog zestien gigs te gaan in Nederland en Duitsland. Na het afscheid op weg naar huis samen met zijn gastheer voor de komende dagen. Maar straks weer alleen op weg, overleven, mensen ontmoeten, muziek spelen. Maar uiteindelijk sta je er toch alleen voor. Een "Drifter" met de juiste groove.

1.Waiting On The Night (unreleased)

2.The Next Card To Fall (unreleased)

3.Who Do Call The Shots

4.What Was I To Do

5.Mile Marker

- 6.Roll It Down
- 7.Blonde Of Mine
- 8.July Sun
- 9.Stand Real Still
- 10.Tomorrow's Yesterday

- 1.Darlin' (Put Your Suitcase Down)
- 2.Crow John
- 3.The Day They Let Me Out (unreleased)
- 4.Rough Luck
- 5.Two Bends In The Road
- 6.I Am The Big Easy
- 7.Lone Freighter's Wail
- 8.Down On The Ground
- 9.Good Times
- 10.Mississippi [Mike Jordan]
- 11.Shy Star

All tracks by Ray Bonneville except where noted

Ray Bonneville|vocals, electric guitar, footstompin', harmonica

www.raybonneville.com